



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **P. P. A.**
trvale bytem X
zastoupen JUDr. Emilem Flegelem, advokátem
se sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2020, č. j. JMK 80196/2020, sp. zn. S-JMK 75496/2020/OD/Šv,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Podle správních orgánů žalobce řídil pod vlivem THC. Žalobce ovšem nyní namítá, že se správní orgány dopustily několika procesních pochybení. A žalovaný nezareagoval na jeho odvolací námitky. Žalobce nemohl klást otázky znalkyni, na jejímž znaleckém posudku stojí skutkový základ věci. Krajský soud proto musel posoudit, zda správní orgány opravdu porušily jeho práva.

II. Procesní vývoj věci a relevantní skutkové okolnosti

2. Dne 8. 9. 2019 po šesté hodině ráno policie zastavila a kontrolovala žalobce, který řídil vozidlo na ulici Černožské v obci Česká. Žalobce se podrobil orientačnímu testu na přítomnost návykových látek. Zjistilo se u něj užití cannabis. A nadýchal také 0,14 ‰ a 0,12 ‰ alkoholu. Policisté žalobce vyzvali, aby se podrobil lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu (moč a krev), s čímž žalobce souhlasil. Přiznal u vyšetření užití marihuany před čtyřmi dny. Protokol o tomto vyšetření potvrzuje přítomnost cannabinoidu.
3. Městský úřad Kuřim („městský úřad“) ustanovil znalkyni, aby zjistila, zda byla v krvi žalobce návyková látka typu cannabinoidy, jaký druh návykové látky, v jakém množství a zda tato látka žalobce v době řízení ovlivňovala. O ustanovení znalce městský úřad žalobce vyrozuměl. Znalkyně ve znaleckém posudku dospěla k závěru, že se v krevním séru žalobce prokázalo THC ve výši 9,4 ng/ml. V době skutku byl tedy žalobce pod jeho aktuálním vlivem. Ovlivnění řidiče podle znalkyně počíná v hladině 2 ng/ml (srov. § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 41/2014 Sb., o stanovení jiných návykových látek a jejich limitních hodnot, při jejichž dosažení v krevním vzorku řidiče se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou).
4. Městský úřad pak zahájil přestupkové řízení proti žalobci příkazem, proti kterému žalobce podal odpor. Na 11. 12. 2019 v 8:30 pak městský úřad nařídil ústní jednání, ke kterému předvolal žalobce. Dne 28. 11. 2019 zmocněnec žalobce nahlížel u městského úřadu do spisu. K samotnému ústnímu jednání se ovšem žalobce ani jeho zmocněnec nedostavil. Městský úřad během něj provedl dokazování včetně znaleckého posudku znalkyně. Jednání skončil v 8:50. V jeho průběhu – konkrétně v 8:37 – nový zmocněnec, kterého žalobce zmocnil procesní plnou mocí, doručil do datové schránky městského úřadu žádost o vyslechnutí znalce, kterému chtěl klást otázky. Městský úřad zaslal dne 14. 1. 2020 žalobci i zmocněnci výzvu, aby konkretizovali, čeho se bude týkat výsledek znalce, Městský úřad chtěl posoudit, zda výsledek znalce má souvislost s předmětem řízení. Na vyjádření dal žalobci 10 dnů. Žalobce ani jeho zmocněnec na výzvu ovšem nezareagovali.
5. Dne 24. 4. 2020 městský úřad vydal rozhodnutí pod č. j. MK/8049/20/KÚ („rozhodnutí městského úřadu“), kterým shledal žalobce vinným z porušení § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“). Řídil motorové vozidlo v takové době po užití návykové látky, po kterou byl ještě pod jejím vlivem. Spáchal tak nedbalostní přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Městský úřad za to žalobci uložil pokutu 8.000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců. Kromě toho žalobce měl uhradit ještě náklady řízení ve výši 6.000 Kč. Při hodnocení polehčujících a přitěžujících okolností městský úřad mj. poznamenal, že v jeho neprospěch hrálo to, že hladina THC u něj byla několikanásobně vyšší než hladina, která se chápe jako hraniční.
6. Žalobce podal dne 18. 5. 2020 proti rozhodnutí městského úřadu blanketní odvolání. Slíbil ho doplnit do 30 dní. Městský úřad ho ovšem přípisem z téhož dne (doručeným 21. 5. 2020) vyzval k doplnění ve lhůtě pěti dní. Takto stanovenou lhůtu žalobce nesplnil. Městský úřad tedy postoupil spis žalovanému, který rozhodnutím ze dne 11. 6. 2020, č. j. JMK 80196/2020, sp. zn. S-JMK 75496/2020/OD/Šv („rozhodnutí žalovaného“), odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí městského úřadu. Žalovaný své rozhodnutí vypravil v pátek 12. 6. 2020. Následné pondělí nabylo právní moci.

7. Právě v pondělí 15. 6. 2020 ovšem městský úřad obdržel usnesení Krajského úřadu Jihočeského kraje, který mu postoupil podání, jež jihočeskému krajskému úřadu bez vysvětlení zaslal dne 3. 6. 2020 zmocněnec žalobce. Toto podání obsahovalo doplnění odvolání proti rozhodnutí městského úřadu. Městský úřad ho téhož dne postoupil žalovanému. Dne 25. 6. 2020 městský ovšem obdržel zpět spis spolu s rozhodnutím žalovaného, aniž by žalovaný reagoval na doplnění odvolání postoupené Krajským úřadem Jihočeského kraje.

III. Obsah žaloby

8. Žalobce namítá, že ho městský úřad nepoučil o možnosti vznést námitky proti osobě znalkyně a položit jí otázky. Nesdělil mu ani znění otázek, které jí položil, ani zadání znaleckého posudku. Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád („správní řád“) postup správního orgánu při zadání znaleckého posudku neupravuje. Je proto třeba použít subsidiárně pravidla trestního práva procesního. O přibrání znalce má být podle nich obviněný vyrozuměn. Současně měl správní orgán žalobce jako obviněného poučit o paletě jeho procesních práv, tedy o právu vznést námitky proti osobě znalce, proti jeho odbornému zaměření nebo proti formulaci otázek. V souladu s § 82 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky žalobce žádal výslech znalec, jelikož mu chtěl klást otázky. Klást znalci otázky je zákonem garantované právo účastníka řízení a správní orgán nemá prostor pro úvahu, zda mu realizaci tohoto práva umožní, či nikoliv. Musí mu umožnit klást znalci otázky.
9. Žalobce dále namítá, že správní orgány neprokázaly, že by znalecké zkoumání vzorku jeho krve proběhlo, jak mělo. Vzorek nebyl v zapečetěných zkumavkách. Znalkyně v posudku k podobě vzorku a způsobu jeho dodání vůbec nic neuvedla. Nikdo také nezajistil, aby mezi odběrem a analýzou nemohly se vzorky krve manipulovat nepovolané osoby v nemocnici či osoby z řad policie. Správným postupem je vzorek zajistit např. přelepením obálky se zkumavkami lepicí páskou s podpisem lékaře a razítkem zdravotnického zařízení a v této podobě ho předat znalci, aby měl jistotu, že se jedná skutečně o biologický materiál, který má podrobit znaleckému zkoumání.
10. V protokolu o lékařském vyšetření se navíc uvádí, že vzorek byl odebrán 8. 9. 2019, ale v protokolu o imunochemickém vyšetření vzorků se píše, že je laboratoř přijala až dne 9. 9. 2019. Není tedy jasné, kde a v jakých podmínkách se vzorky nacházely po dobu jednoho dne. Dále není jasné, kdo, kdy a za jakých podmínek měl toxikologické vyšetření provést. Stejně tak není jasné, kdy a jakým způsobem byly odebrané vzorky doručeny znalci, a kde a za jakých podmínek se nacházely v mezidobí. Se vzorkem se tedy nenakládalo v souladu s metodickým pokynem ministerstva zdravotnictví, který vyžaduje neprodlenou dopravu do laboratoře nebo uložení v uzamčené chladničce do doby předání. Žalobce žádá, aby znalec označil standardní operační postupy, na jejichž základě analýzu provedl. A pokud nejsou veřejně přístupné, aby rovněž předložil jejich kopii.
11. Žalobce dále upozorňuje, že podle městského úřadu v jeho neprospěch svědčilo to, že hladina THC zjištěná v jeho krevním séru byla několikanásobně vyšší než hladina, jež se obecně interpretuje jako hraniční. Tím došlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Znakem kvalifikované skutkové podstaty je řízení vozidla pod vlivem návykové látky, jejíž hodnota logicky musí být vyšší než hodnota hraniční. Pak to nelze považovat zároveň za

okolnosti přitěžující. Městský úřad fakticky konstatoval, že přitěžující okolností je již samotné spáchání přestupku.

12. V oznámení přestupku je mj. uvedeno, že obviněný je podezřelý z řízení pod vlivem alkoholu. Správní orgán přitom musí vést z moci úřední řízení o každém přestupku, o kterém se dozví: nepřipadá v úvahu, aby si svévolně vybral pouze některé z policií oznámených přestupků, kterými se bude zabývat.
13. Žalovaný pak konstatoval, že žalobce nedoplnil své blanketní odvolání. Tak tomu ovšem nebylo, žalobce jej doplnil. Žalovaný se proto nezabýval vznesenými odvolacími důvody a zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný připomíná, že žalobce o ustanovení znalkyně uvědomil. Analogické užití trestního řádu není na místě. Podle trestního řádu se o ustanovení znalce vyrozumí obviněný. V tomto případě městský úřad vypracování znaleckého posudku zadal ještě před zahájením správního řízení, právě pro posouzení otázky, zda řízení o přestupku vůbec lze zahájit. Žalobce v této fázi ještě neměl postavení obviněného.
15. Své námitky vůči znaleckému posudku žalobce mohl vznést v rámci správního řízení. S obsahem spisu (a tedy i znaleckým posudkem) se jeho zmocněnec seznámil. K ústnímu jednání se on ani jeho zmocněnec nedostavil. Vzhledem k načasování jeho žádosti o výslech znalce se zcela zjevně jedná o obstrukční jednání. Pokud byl žalobce ve věci pasivní, ústního jednání se neúčastnil, návrh na provedení dokazování nezdůvodnil a výzvu městského úřadu ignoroval, pak jen stěží může tvrdit, že nemohl uplatnit svá práva.
16. Odborné lékařské vyšetření (s odběrem biologického materiálu) i následné toxikologické vyšetření provedly kvalifikované osoby v příslušných zařízeních, jak vyplývá z podkladů ve spisovém materiálu. Nijak nepodložená tvrzení žalobce, že by snad s vzorkem krve měl někdo nevhodně nakládat nebo manipulovat, se jeví jako ryze účelová. Z lékařských zpráv i protokolů založených ve spisu vyplývá, že odebrání vzorku krve a jeho následné zpracování proběhlo zcela standardně a v souladu s předepsanými postupy. Jestliže žalobce tvrdí něco, co je s těmito podklady v rozporu, pak je také na něm, aby své tvrzení prokázal (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66).
17. Aby bylo možné jednání žalobce, tj. řízení pod vlivem návykové látky, považovat za přestupek, hodnota THC v jeho krvi musí být přinejmenším 2 ng/ml. V rámci správní úvahy o výši trestu správní orgán I. stupně hodnotí intenzitu jednání, tedy jak moc pachatel tuto hodnotu překročil. O porušení zásady dvojího přičítání se nejedná.
18. Výsledky dechových zkoušek byly přímo naměřenou hodnotou, tedy před odečtem 0,24 ‰, který je nutný pro zohlednění fyziologické hladiny alkoholu v těle a možné odchylky měření. Hodnota alkoholu v těle je tak nula - tj. žalobce pod vlivem alkoholu neřídil. Logicky tak ani není možné z takového důvodu zahajovat řízení o přestupku, či být v nikdy nezahájeném řízení nečinný.
19. Žalobce doplnění odvolání až po uplynutí stanovené lhůty zcela nepřislušnému správnímu orgánu – Krajskému úřadu Jihočeského kraje. Žalovaný doplnění odvolání obdržel

opožděně a přihlédnout k němu nemohl, ani nesměl. Jde plně k tíži žalobce, resp. jeho zmocněnce, že se toto podání se dostalo do dispozice žalovaného až po vydání rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

20. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).

21. Žaloba *není důvodná*.

22. Námitky žalobce se dají strukturovat do pěti žalobních bodů na téma: a) včasnosti doplnění odvolání, b) práva žalobce klást otázky znalkyni, c) nakládání se vzorky krve odebranými žalobci, d) zákazu dvojího přičítání, a e) nezahájení řízení ve vztahu k podezření z ovlivnění žalobce alkoholem. Krajský soud námitky žalobce v této struktuře vypořádá.

a. Rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné, zmocněnec žalobce způsobil, že již žalovaný nemohl reagovat na odvolací námitky

23. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, který nezareagoval na jeho odvolací námitky. Nepřezkoumatelnost může být nejtěžší vadou rozhodnutí, která brání přezkumu jeho zákonnosti. Proto se na ni krajský soud zaměřil jako první. Rozhodnutí žalovaného ovšem touto vadou netrpí. Na vině je liknavost zmocněnce žalobce.

24. Je třeba předeslat, že městský úřad vyzval žalobce k doplnění odvolání přípisem, nikoliv usnesením. Ve smyslu § 36 odst. 1 a § 39 odst. 1 správního řádu tedy lhůta pěti dnů, kterou městský úřad k doplnění odvolání žalobce určil, nebyla propadná (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 9 As 105/2017-54). *Žalobce tedy mohl doplnit odvolání až do vydání rozhodnutí v odvolacím řízení* (§ 36 odst. 1 věta první správního řádu). I pro tuto lhůtu pak platilo obecné pravidlo podle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu, který stanoví, že by žalobce doplnil odvolání včas, pokud by jejího posledního dne učinil podání u věcně a místně příslušného správního orgánu. Výjimečně by ji mohl splnit i podáním u správního orgánu vyššího stupně učiněným posledního dne lhůty, pokud by mu *vážné důvody* bránily učinit ho u věcně a místně příslušného správního orgánu, a správní orgán vyššího stupně by toto podání bezodkladně postoupil věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Žalobce ovšem své blanketní odvolání z pohledu těchto ustanovení včas nedoplnil.

25. Zmocněnec žalobce měl před vydáním rozhodnutí doplnit odvolání u městského úřadu. Dne 3. 6. 2020 ovšem doplnění odvolání zaslal Krajskému úřadu Jihočeského kraje. Učinil tedy toto podání u věcně a místně nepřislušného orgánu. Ten nebyl ani orgánem vyššího stupně ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) věta za středníkem správního řádu, protože tímto orgánem se myslí nadřízený správní orgán věcně a místně příslušného orgánu podle § 178 správního řádu, v tomto případě tedy jen žalovaný (srov. Jemelka, Luboš, Pondělíčková, Klára, Bohadlo, David. *Správní řád*. 6. vyd. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 258). Zmocněnec žalobce navíc ani v žalobě *neuvádí žádné závažné důvody*, které mu bránily doplnit odvolání u městského úřadu. Pokud tedy zmocněnec žalobce zaslal doplnění odvolání jinam, než měl, nese odpovědnost za další dění, kde mohlo být již jen dílem náhody, zda se doplnění odvolání dostane do dispozice žalovaného včas před jeho rozhodnutím.

26. Jihočeskému krajskému úřadu bohužel trvalo devět dní, než doplnění odvolání postoupil městskému úřadu v den, kdy ve věci rozhodl žalovaný. Dne 12. 6. 2020 byl navíc pátek, k doručení městskému úřadu tak došlo až v pondělí 15. 6. 2020. Ve stejný den si zmocněnec žalobce otevřel datovou schránku, čímž proběhlo doručení rozhodnutí žalovaného. Žalovaný se vinou těchto okolností nemohl před vydáním rozhodnutí seznámit s doplněním odvolání. *Což ovšem svým nedopatřením na počátku celého řetězce událostí způsobil zmocněnec žalobce.* Za takové situace nemůže jít žalovanému k tíži, že už na odvolací námitky žalobce nereagoval (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 6. 2018, č. j. 1 As 36/2018-28). Jeho rozhodnutí proto nemůže být nepřezkoumatelné.

b. Městský úřad neporušil právo žalobce klást otázky znalkyni

27. Nejstěžejnější námitkou žalobce je tvrzení, že městský úřad porušil jeho práva klást otázky znalkyni. Procesní příběh této věci ovšem vede krajský soud k jinému názoru. Žalobce měl prostor k tomu, aby se průchodu tohoto práva domohl. Tohoto prostoru ovšem odpovídajícím způsobem nevyužil. Jeho vlastní přístup zapříčinil, že se mu příležitosti klást otázky znalkyni nakonec nedostalo.
28. Je pravdou, že § 82 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky dává obviněným právo klást otázky znalci. Jde o zákonné promítnutí čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy, podle kterého má každý obviněný právo na výslech svědků proti sobě. *Nejde ovšem o právo absolutní, neomezitelné.* Zákon o odpovědnosti za přestupky ani správní řád (§ 56) přitom nestanoví povinnost správního orgánu vždy znalce vyslechnout.
29. Městský úřad vyrozuměl žalobce, že ustanovil znalkyni. Dalších poučení v daný moment nebylo třeba. Krajský soud souhlasí se žalovaným, že tu není prostor pro analogii z trestního práva procesního, protože žalobce ještě nebyl v pozici obviněného. Přestupkové řízení proti žalobci jako obviněnému městský úřad zahájil až vydáním příkazu poté, co ze znaleckého posudku vyplynuly skutečnosti, které to odůvodňovaly. Žalobce podal proti příkazu odpor. Městský úřad následně nařídil ústní jednání na 11. 12. 2019 a poučil žalobce o možnosti klást znalkyni otázky. Zmocněnec žalobce byl cca tři týdny před ústním jednáním nahlížet do spisu, při čemž měl příležitost se seznámit se znaleckým posudkem. Ze strany žalobce ovšem až do konání ústního jednání nepřišel žádný procesní návrh, včetně námitek vůči znaleckému posudku. Ani návrh na provedení výslechu znalce.
30. Žalobce ani žádný jeho zmocněnec se pak ústního jednání nezúčastnil. Bez omluvy. V době, kdy ústní jednání probíhalo, pak nový procesní zmocněnec žalobce poslal městskému úřadu datovou zprávu, která zněla „Žádám, aby byl znalec ve věci vyslechnut, jelikož mu chci klást otázky“. Tuto zpráva měl ideálně městskému úřadu zaslat dříve, aby městský úřad znalce na nařazené ústní jednání předvolal. Její načasování opravdu vzbuzuje dojem snahy o obstrukci, pokud se žalobce ani daný zmocněnec bez omluvy k nařízenému ústnímu jednání nedostavili a v jeho průběhu městskému úřadu zaslali podobnou žádost.
31. Městský úřad zareagoval poměrně vstřícně. Po proběhlém ústním jednání se na žalobce obrátil s procesně rozumným přípisem, ve kterém se dotazoval, čeho se budou otázky, jež by žalobce chtěl znalkyni klást, týkat. Dal mu 10 dní, aby zareagoval. Od žalobce však žádná reakce nepřišla. Mohl zareagovat i tak, že zkrátka na výslechu znalkyně trvá a

otázky by nyní rád nesděloval, protože si je chce z důvodů taktiky obhajoby ponechat až na samotný výslech. *Nezareagoval však nijak.* Po uplynutí lhůty stanovené městským úřadem nevyvinul žádnou procesní aktivitu, ani se u městského úřadu například nedotazoval, na kdy nařídí další ústní jednání za účelem výslechu znalkyně. Za těchto okolností podle krajského soudu nelze městskému úřadu vytýkat, že zhruba tři měsíce po uplynutí lhůty, již žalobci dal k vyjádření ve vztahu k návrhu na výslech znalkyně, ve věci rozhodl.

32. Krajský soud si uvědomuje, že obviněný z přestupku nemá povinnost se hájit, resp. má právo se hájit způsobem, který sám uzná za vhodný. To ovšem neznamená, že jeho procesní počínání a pasivita nemůže mít negativní důsledky co do možnosti uplatňovat procesní práva (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, či ze dne 20. 1. 2021, č. j. 2 As 212/2020-26 aj.). A za okolností, k jakým došlo v tomto případě, se krajskému soudu jeví spravedlivé, že s ohledem na obstrukčně zaslanou žádost o výslech znalkyně, na kterou již žalobce žádnou další aktivitou nenavázal, městský úřad přistoupil k rozhodnutí ve věci. *Znalecký posudek provedl v souladu se zákonem a nemožnost žalobce klást znalkyni otázky si svojí procesní (ne)aktivitou žalobce zapříčinil sám.* Krajský soud plně souhlasí s argumentací žalovaného, že pokud byl žalobce ve věci pasivní, ústního jednání se neúčastnil, návrh na provedení dokazování nezdůvodnil a výzvy městského úřadu ignoroval, pak jen stěží může tvrdit, že nemohl uplatnit svá práva.

c. Nezákonnému nakládání se vzorky krve žalobce nic nenasvědčuje

33. Další námitky žalobce směřují vůči nakládání se vzorky odebraného krevního séra. Správní orgány podle něj neprokázaly, že by znalecké zkoumání vzorku jeho krve proběhlo, jak mělo. Je podle něj nejasné zabezpečení vzorku včetně způsobu jeho dodání. Ze spisu také podle něj plyne, že k dodání došlo den po odebrání, přičemž není zřejmé, zda uchování vzorku proběhlo v souladu s metodickým pokynem ministerstva zdravotnictví.
34. Žalovaný ovšem trefně poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66, ze kterého plyne, že i v přestupkovém řízení má obviněný z přestupku povinnost v souladu s § 52 správního řádu prokázat, co sám tvrdí, má-li správní orgán z jeho tvrzení vycházet. Pokud až v žalobě spekulativně tvrdí určité skutečnosti, jde v ruku v ruce s tím i důkazní povinnost. Správní spis přitom podle krajského soudu nemusel obsahovat důkazy ke skutečnostem, na něž žalobce nyní (bez důkazů) upozorňuje. A je logické, že je neobsahuje, pokud žalobce své pochybnosti o nakládání se vzorkem krve nečinil předmětem sporu v přestupkovém řízení.
35. Opět se tedy uplatní princip, že se obviněný sice nemusí v přestupkovém řízení hájit, ale pokud zůstane zcela pasivní, může to mít své procesní důsledky. Hlavní je, zda správní orgány v potřebné míře unesou své důkazní břemeno o tom, že žalobce spáchal přestupek. V tomto případě to podklady ve spise týkající se zkoumání vzorku krevního séra žalobce a zejména znalecký posudek důvěryhodně dokládají. Krajský soud proto nemá důvodu pochybovat o zjištěném skutkovém stavu. A není toho názoru, že by se správní orgány dopustily pochybení s dopadem na zákonnost jejich rozhodnutí co do skutkového základu věci.

d. Městský úřad neporušil zákaz dvojího přičítání

36. Žalobce dále namítá, že městský úřad porušil zákaz dvojího přičítání, pokud jako přitěžující okolnost zohlednil množství THC v jeho krvi. V tomto případě je znakem skutkové podstaty řízení vozidla pod vlivem návykové látky, jejíž hodnota logicky musí být vyšší než hodnota hraniční. Pak to nelze považovat zároveň za okolnosti přitěžující. Ani tato argumentace ovšem podle krajského soudu není důvodná.
37. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba zásadu zákazu dvojího přičítání chápat tak, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující. *Porušení zákazu dvojího přičítání tedy přichází v úvahu u těch správních deliktů, u kterých se jedná o kvalifikovanou skutkovou podstatu, již v definici obsahující určitou požadovanou intenzitu porušení právní povinnosti.* Naopak u deliktů, jejichž skutková podstata je pouze obecná (nezahrnuje požadovanou intenzitu porušení právní povinnosti), nebude přicházet porušení zásady zákazu dvojího přičítání v úvahu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2012, č. j. 4 Ads 114/2011-105, či ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 As 89/2013-33).
38. Žalobce byl v projednávané věci uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, který je citovaným ustanovením definován takto: „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem.“ Jak v obdobné věci, která se týkala téhož problému a též skutkové podstaty, uvedl Nejvyšší správní soud, „[j]e tedy zjevné, že skutková podstata přestupku podle citovaného ustanovení je definována toliko obecně, proto v tomto případě nepřichází v úvahu porušení zákazu dvojího přičítání.“ (viz výše citovaný rozsudek ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 As 89/2013-33). Tento závěr se plně uplatní i v této věci.
39. K porušení zákazu dvojího přičítání tedy v této věci pojmově nemohlo dojít.

e. Městský úřad nemusel proti žalobci zahajovat řízení pro podezření z řízení pod vlivem alkoholu

40. Poslední námitka žalobce míří k tomu, že mu při kontrole policisté zjistili i určité množství alkoholu v dechu. Přesto proti němu městský úřad nezahájil přestupkové řízení kvůli řízení pod vlivem alkoholu. V tom žalobce spatřuje svévoli. Správní orgány si podle něj nemohou vybírat, jaké podezření z porušení dopravních předpisů budou stíhat a jaké nikoliv.
41. Žalovaný však naprosto správně reaguje, že žalobce opomíná od zjištěných hodnot alkoholu v dechu odečíst 0,24 ‰ jako možnou odchylku měření s ohledem na fyziologickou hladinu alkoholu v těle. Pokud tedy policisté naměřili žalobci 0,14 ‰ a 0,12 ‰, pak je výsledek dechové zkoušky na přítomnost alkoholu v krvi negativní (viz

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2013, č. j. 9 As 135/2012-27). Ani tyto námitky žalobce proto nejsou důvodné.

VI. Závěr a náklady řízení

42. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 19. ledna 2022

Martin Kopa, v. r.
samosoudce